

Intervju med Yrsa Keysendal

Intervjuaren: Vad heter du och vilket år gick du på Jakobsbergs folkhögskola?

Yrsa: Jag heter Yrsa Keysendal och jag gick Skriv! – poesi, prosa, dramatik 2014-2015

Intervjuaren: Vad gör du nu?

Yrsa: Nu går jag fortsättningsterminen på Jakobsberg, på Skriv- projekt och försöker skriva min bok.

Intervjuaren: Började du med den redan under grundkursen?

Yrsa: Ja! Jag vet till och med vilket datum det var, den 22 januari. Det var då jag satte igång. Det var när vårterminen började.

Intervjuaren: Vad hände då?

Yrsa: I vår klass började alla med sina projekt och jag var stressad över det för jag hade ingen idé. Men, så skrev vi en kortis. Jag kommer till och med ihåg vilken kortis det var. Det var så himla fint!

Intervjuaren: Kan du berätta vilken?

Yrsa: Det var en där vi skulle skriva om nånting som hände, dels på en plats där man aldrig hade varit och sen nånting som hände på en plats som man verkligen kände till. Då skrev jag en scen som utspelade sig i min säng, hemma. Jag kommer ihåg att jag läste upp den. Det hände nånting då.

Intervjuaren: Finns den scenen kvar?

Yrsa: Alltså jag har strukit den nu men den var jättelänge en början.

Intervjuaren: Jobbar du samtidigt? Kursen är ju på deltid.

Yrsa: Varannan helg på matbutik och så tar jag tar studielån. Jag försöker få mycket skrivtid. Skriva, träna, äta, laga mat... Jag inser ju att det här en otroligt lyxig vardag.

Intervjuaren: Så deltidsjobb och skrivande...

Yrsa: Just det. Jag ger mig det. Dessutom försöker jag åka iväg nånstans och skriva. Jag och en annan tjej, som gick samtidigt med mig på grundkursen och som också går projekt, ska åka iväg på måndag. Sen med en annan tjej, som gått tidigare och satt med slutarbetet på sin roman. Så när vi hon var klar och hade bestämt sig för att skicka in så gick vi ut och firade. Hon har fått svar från tre förlag. Hon ska faktiskt ge ut den!

Intervjuaren: Vem, är det?

Yrsa: Hon har inte berättat för någon ännu så det är hemligt.

Intervjuaren: Jag förstår men så roligt i alla fall!

Yrsa: Ja!

Intervjuaren: Det låter som om du fortsätter ha textsamtal.

Yrsa: Ja! Jag har en kompis som gått en skrivarkurs i London och vi skriver och ger varandra respons. Det är verkligen något jag lärde mig. Jag känner mig helt bekväm och så van vid att ge respons. Jag ser verkligen till exempel vad som behövs gestaltas. Men det är ju så att olika läsare ser olika saker. Jag behövde också det här med att veta vem jag skulle lyssna på. Att lära sig vad jag ska ta in. Sen blir man ju aldrig färdig textläsare. Jag lär mig hela tiden - en fortsatt utveckling.

Intervjuaren: Är det annat som du minns från grundkursen som du skulle vilja berätta för nya sökande?

Yrsa: Jag har tänkt mycket på vad som hände med mig. När jag sökte utbildningen... Jag visste verkligen inte... Vem är jag? Vad vill jag? Vad ska jag göra?

Intervjuaren: Så kom du in...

Yrsa: Ja! Så kändes det som om att jag verkligen hade hittat min plats. Vad jag vill göra. Alltså vad jag vill jobba med. Jag vill jobba med litteratur. Inte nödvändigtvis skriva böcker kanske. Det är en värld som jag inte visste så mycket om. En värld som jag vill vara i, en värld som har med litteratur att göra, skivlarlärare, förläggare... Jag har tänkt mycket på det. Varför har jag tagit studielån? Men kommit på att det är värt det – alla gånger! Jag har hittat var jag vill vara och det känns så fint! Folk kan komma och fråga mig saker, nån term eller nåt, om litteratur också vet jag det för jag har lärt mig det.

Intervjuaren: Du har hittat en plats...

Yrsa: Ja absolut! Och att det var möjligt för mig att göra det. Vad jag vill jobba med. Vad jag tycker är roligt. Jag kommer kanske inte att tjäna en massa pengar men jag har hittat nåt jag vill.

Intervjuaren: Nåt mer av kursinnehållet som du minns?

Yrsa: För min del var kursens planering gjord så att den följde med mig i min utveckling. Jag gjorde allting. Det stora för mig var våren och det egna projektet. Nu är jag så uppe i det jag håller på med. Men från hösten minns jag speciellt lyrikdelen, att få läsa så mycket poesi var viktigt för mig.

Intervjuaren: Mmm...

Yrsa: Och att få läsa så mycket böcker. Det satte igång mitt läsande på nytt. Förlagsbesöken - det kändes som att folk trodde på en. Författarbesöken, de var viktiga. När författare pratade med oss. Det var så mycket värt!

Intervjuaren: Kontakterna du fick har du ju nämnt.

Yrsa: Ja! De betyder ju jättemycket.

Intervjuaren: Lärarna?

Yrsa: De var tydliga med att de är tre olika personer, att de läste olika och det var bra för oss. Olika åldrar, olika kön och olika världar typ och hur de lär ut.

Intervjuaren: Kan du säga nåt om Jakobsbergs folkhögskola som helhet.

Yrsa: Ja! Att det verkligen är en blandning av folk. Att det är skillnad på linjerna. Att man träffar människor man inte träffar annars. Skrivarlinjen är ju mest folk från vit medelklass, men de andra finns ju där och de kanske snart söker skrivkursen. Jag fick koll på folk. Alla olika sorter möter man. På Kafé Jakan till exempel då träffades vi ju och jag ser ju att skolan anstränger sig. Så många bra föreläsningar! När hon som upplevt förintelsen var där. Det glömmer jag aldrig. Själva bildningsgrejen liksom. Att det kändes som att nån liksom tänkt till. Att Jakan tar upp aktuella grejer. Att alla finns där och att man umgås. Kanske att jag inte i stunden tänkte på det men att nu efteråt så ser jag det.

Intervjuaren: Det var fint att höra! Tack så mycket för din tid och dina svar!